

I my rozhodčí jsme jen lidi. Hejnová o tom, jak se píská mezinárodní florbal a trénuje krajský výběr

26.6.2024 - Kateřina Řeháková, Kateřina Jaklová | Česká olympijská

Na letošní Olympiádě dětí a mládeže trénuješ krajský výběr dívek, jak jsi se k takové příležitosti dostala?

Před covidem mě oslovil krajský sekretariát, zda bych o to neměla zájem. Byla to pro mě obrovská výzva. V té době jsem se hodně věnovala právě trénování, tak jsem si řekla, proč ne. Ve výběru máme převážně mladší florbalistky, které mají méně zkušeností, což je nevýhoda, protože nejsou zvyklé na pětkový florbal. Ve svých mateřských klubech hrají ještě tři na tři a s menšími bránami. Zbytek celku už je ale tvořen staršími ročníky.

Jak spolu tyto dvě kategorie fungují na hřišti?

Za mě je důležitá společná chemie v týmu. V některých momentech hrají holky dokonce nad naše očekávání. Na druhou stranu občas na hřišti poleví, i proto jsme prohráli třeba jen o jeden jediný gól. To potom hodně bolí. Jsem na ně ale neskutečně pyšná. Nikdy neměly svěšené hlavy. Dokonce i když prohrávaly, tak dokázaly soupeřky hodně potrápit. Když vidím, jak holky dokážou zabojovat a najít v sobě tu sílu, aby to nezabalily, tak mě to neskutečně inspiruje. Bohužel občas nám štěstí nepřeje.

Trénování je v tvém případě už čtvrtá role, kterou jsi u florbalu měla. Byla jsi delegátkou, stále nastupuješ i jako hráčka ve druhé lize a máš skvěle nastartovanou kariéru rozhodčí. Jaké to bylo pískat na mistrovství světa žen v Singapuru?

Singapur je zajímavá země, kterou jsem s kolegyní Bárrou Beranovou bohužel nemohla naplno prozkoumat, protože hned druhý den se zranil jeden rozhodcovský pár a nás tak čekalo šest dní bez jediné přestávky. Cítila jsem na sobě hroznou únavu. Po večerech jsme se navíc scházely s ostatními rozhodčími, kde jsme se společně připravovali na další zápasy. Na těchto schůzkách se také rozdělují utkání následujícího hracího dne. Do postele jsem se tak běžně dostala až kolem půlnoci.

Rozhodčí nemají na hřišti úplně lehkou pozici. Co tě na tom lákalo?

Byla jsem jako dobrovolnice na domácím mistrovství světa v Ostravě v roce 2008. Vyprodaná aréna při zápase České republiky proti Švédsku mě přesvědčila. Měla jsem husí kůži z množství lidí v hale a došlo mi, že jako hráčka se dolů na plochu nikdy nedostanu, protože jsem s florbalem začala až v 17 letech, což už bylo hrozně pozdě. Tak mě napadlo, že bych se tam mohla dostat jako rozhodčí. Začala jsem jako objev regionu, postupně to gradovalo, dostávala jsem těžší a těžší zápasy, až jsem se dostala na celostátní úroveň. A odtud je to na mezinárodní pole už jen krůček.

Co podle tebe dělá dobrou rozhodčí?

Měla by se umět vžít do hráček. Já jsem spoustu let hrála, tak si myslím, že na to už mám cit. Snažím se představit si sebe na jejich místech, a přemýšlím nad tím, zda by mi to rozhodnutí rozhodčího bylo nepříjemné, kdyby to písknul.

Jak se cítíš, když pískneš něco špatně?

Jsme jenom lidi a děláme hrozně moc chyb. Okolí si to neuvědomuje, ale i my rozhodčí potřebujeme předzápasovou přípravu. Rozběháme se a proběhne i nějaká mentální příprava. Občas se chodím koukat na zápasy týmů, které budu pískat, abych všechny hráčky poznala, a abych věděla, jakým systémem hrají přesilovky, přes jakou hráčku jde nejvíc míčků a tak dále. Musím se jako rozhodčí pohybovat mezi mantinely, a zároveň se neplést hře. Každý si myslí, že práce sudího je jednoduchá, ale není. Většinou se mi zápas nepovede právě kvůli tomu, že jsem se dostatečně nepřipravila. Rozhodčí musí být v klidu. Stres a tlak ničemu nepomohou. Proto bychom neměli jezdit na zápasy na poslední chvíli.

Stalo se ti někdy, že bys na zápas přijela pozdě?

Jednou na nás musely týmy čekat přes hodinu, protože jsem se zasekly na dálnici. Jedna z trenérek nám potom řekla, že nám vůbec nezávidí a že je zvědavá, jak to odpískáme. Mezi těmi týmy byla i dost velká rivalita a to nám na klidu nepřidalo. Po zápase za námi ale ta trenérka přišla znovu, že smeká, protože na to, pod jakým tlakem jsme před zápasem byly, se nám to povedlo.

Odpískala jsi někdy zápas opravdu špatně?

No jasně. Celou cestu domů jsem pak v autě probřečela. Měla jsem výčitky, že jsem celé utkání úplně zkazila. Věděla jsem, že jsem dělala blbosti a chtěla jsem s pískáním skončit. Musela jsem se hodně nutit k tomu, abych to hodila za hlavu. Člověk musí věřit, že to byl jen zkrat, a že příští zápas bude zase v pohodě.

Florbalová sezona ti skončila, Olympiáda dětí a mládeže končí ve čtvrtek, tak jaké máš nyní plány?

Po prázdninách pořádáme florbalový kemp pro děti, a pak už nám začíná příprava na další rok. Můj tým Orel Rtyně v Podkrkonoší postoupil do první ligy žen a to už teď vím, že nebudu z časových důvodů stíhat, takže s hraním končím, i když si občas zajdu na trénink zahrát, tak to nebude nic pravidelného. Chci se věnovat hlavně rodině. Připravovat se tedy budu na roli trenérky a rozhodčí.

Máš nějaký vysněný turnaj, který by sis chtěla zažít s píšťalkou?

Chtěla bych pískat domácí mistrovství světa žen. České zápasy bychom sice pískat nemohly, ale šampionát doma by byl neskutečný. Mohla by se na mě přijet podívat rodina, takže by to byl splněný sen.

<https://www.olympijskytym.cz/article/i-my-rozhodci-jsme-jen-lidi-hejnova-o-tom-jak-se-piska-mezinaro-dni-florbal-a-trenuje-krajsky-vyber>